

YEDİ DÜĞME

birinci düğme

açıldı ilk düğme ve serinledi şehir
bir anne geyik gibi emzirdi kanını karanlığa
göğsünün altından başlamıştı o iştiyaklı aşkı
çıkılmıştı sesi ağzından kanayarak
istediği uzun saçlı bir şehir kurmaktı
insanlar hüzne boğulunca
kara saçları çözülen bir şehir

ikinci düğme

açıldı ikinci düğme ve duruldu azgın nehir
gök çatırdayıp kırıldı
süpürdü kırıklarını saçlarına
kaburgaları evren kadar git gide genişledi

üçüncü düğme

açıldı üçüncü düğme ve yapraklandı ormanlar kuşluk vakti
arz ısınıp soğudu genleşti toprak
aksak bir şah gibi baktı göğse
kılıç kınından çıktı ve kaleme yer bırakmadı
gökte vardı bir karnaval sevdiğine açılan

dördüncü düğme

açıldı dördüncü düğme ve düşürdü yaldızlı tacını
sesi mağara ağzında büyüyen zifirî karanlıktı
ölümün sıcacık sesine ulanan
eriyip çıtırdayan hassas bir sestti
çığlıkların dahi büyük bir iştiyakla andığı oydu.

beşinci düğme

açılıp söküldü yerinden beşinci düğme
 ve kesmişti bakır saçlarını
 kan siyahı kan tortusu kan kokusu günlerde
 kanını su diye çarpmış yüzüne
 su diye yumuş ellerini.

altıncı düğme

açıldı altıncı düğme ve ortaya çıktı içindeki bıçak yarası
 zırhsızdı
 uzak ülkelerin sıcacık toprağına vardı
 aylanın ısıttığı kuyudan karanlıklar çekti
 yarıkta dudakları.

yedinci düğme

yedi düğmeli kandan gömlek geçirmişti sırtına
 yol boyu taşımıştı kılıcını belinde
 bir baltayla yahut gümüş bir kılıçla yarmaya çalışmıştı göğü
 ezmişti kirpiklerini yavuz kayalar

aktı soğuk bir yıldız çivit rengi geceden
 dünyanın çıkan çivisiyle
 çivilendi göğsünün ortasından

her gün yıkandığı o azgın nehirde boğuldu.

Oğuzhan Gündüz